

A járványt kezdetben szinte senki nem vette komolyan. Még nem volt ehhez hasonló élményünk. Majd jött a döbbenet: még a templom is be lesz zárva. Kérdések sokasága volt bennünk, melyre választ vártunk: mit akar kimunkálni Isten ebben a helyzetben gyülekezetünkben és bennünk.

Ami bennem azonnal felmerült, hogy milyen érzés lesz lelkészünk számára a „falakhoz szólni” az üres székeket látva, így Isten elé állni és hirdetni az Evangéliumot?

Mikor a járvány alatt első alkalommal vettem részt a szolgálatban, akkor éreztem, hogy felolvasni is milyen érzés, amikor egyetlen szempár sem néz szembe veled. Előtte is imádkoztam lelkészünkért, de attól kezdve többszörösen könyörögtem, hogy adjon Isten erőt neki kibírni ezt a helyzetet.

A koronavírus mindenkitől elvett valamit. Gyülekezetünktől is elvette a személyes találkozások örömét, a személyes jelenlétet az Istentiszteleteken és a hétközi alkalmainkon.

Isten útjai kifürkészhetetlenek. A kialakuló telefonos konferencia hívások csoportjaiba többen „eljutunk”, mint amennyien hétközben együtt lehetnénk. Érthető, hiszen így az is be tud kapcsolódni, aki vidéken van, aki betegsége miatt nem tudna jelen lenni.

Mintha a járvány prése alatt egyre inkább előbújnánk önmagukból, és olyan őszinte bibliatanulmányozási alkalmak részesei vagyunk, hogy reménységgel a szívemben hiszem, ezen a folyamaton keresztül olyan áldásokat hoz életünkbe Isten, amit tovább kell vinnünk.

Sokkal több időt kaptunk egymásra; ha személyesen nem is, de telefonon olyan testvérekkel is beszélgetek, akikkel korábban csak az istentiszteletek előtt vagy után váltottam néhány szót. Most, hála Istennek érte, ők is és én is jobban megnyílok, és Isten munkálkodik közöttünk.

Reménykedve várjuk, hogy nemsokára megélhetjük a találkozás örömét is, és alázattal várjuk Isten munkálkodását gyülekezetünkben, éltünkben, családjunkban, városunkban, országunkban és szerte a világban.

MJ